

רבינו חננאל פ:

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

מסורת הש"ס

(א) [לְקַמֵּן י׳], (ב) [לְקַמֵּן]
 (ג) [שָׁמַיִם] (ד) [שָׁמַיִם]
 (ה) [פְּסָחִים פ׳],
 (ו) [זֶכֶּרִית ג׳]

תורה אור השלם

- מִדְּוַע לֹא אֵבָלְתָם אֶת־
חֻטְאֹתֵיכֶם בְּמִקּוֹם הַקֹּדֶשׁ
יְקָשׁ קֹדֶשׁ יִקְדְּשִׁים הוּא
אֵתְּנָה נָתַן לָכֶם לְשֵׁאת
עוֹן הָעֵדָה לְכַפֵּר
לִיהֵם לִפְנֵי יי
וּיְקָרָא י י
וְהָיָה עַל מִצַּח אֹהֶרֶן
שָׂא אֹהֶרֶן אֶת עוֹן
הַקֹּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדְּשׁוּ
נִי יִשְׂרָאֵל לְכָל מִמֶּנֶת
שִׁדְּהֵם וְהָיָה עַל מִצְחוֹ
מִדִּי לְרַצּוֹן לָהֶם לִפְנֵי
שְׁמוֹת כָּח לֹחַ

הגהות הב"ח

- (א) גמ' ואין אחר כ"ל:
(ב) רש"י ד"ה גלוי כו'
לא על טומאת:
(ג) בא"ד מיניה הס"ד
חז"ל מ"ה כולה מילתא:
(ד) בא"ד מה ואתה צא:

גליון הש"ס

וּמִן הַיָּמִים שֶׁהָיוּ בְּכַדָּמֵר וּבִזְכוּת דָּף מֵהָ עַל מֹסֵ' שֶׁשָּׂאָה. שָׂמָּה דָּף קָנָה לְעַצְמוֹ מִן הַיָּמִים שֶׁהָיוּ בְּכַדָּמֵר וּבִזְכוּת דָּף מֵהָ עַל מֹסֵ'. נִזְכָּר דָּף פ' ע"ג מִן הַיָּמִים שֶׁהָיוּ בְּכַדָּמֵר וּבִזְכוּת דָּף מֵהָ עַל מֹסֵ'. לְקַדְּשׁ דָּף מֵהָ עַל מֹסֵ'. לְקַדְּשׁ דָּף מֵהָ עַל מֹסֵ'. עֲשֵׂה דָּף יב' ע"ג מִן הַיָּמִים שֶׁהָיוּ בְּכַדָּמֵר וּבִזְכוּת דָּף מֵהָ עַל מֹסֵ':

הסוד הכפרה. בצופיה כמצי (במדבר נח) לחטאת לה' פירש נך הכתוב וזו כפרה על חטא שאינו ידוע ומשמע דכל חטאים שאינם ידועים נמשמע: גלוי מילתא בעלמא הוא. דגמרי מיוה"כ שלא יכפר אלא בצמחו לאו גמרינן מיוה"כ שכן מרובה כפרתו לאו גמרינן מיוה"כ שכן מרובה אלא מיעוטא הוא דגמרינן מיינה (ו) אכל כולה מילתא כגון שעירי הרגלים דלא מיפרשא כפרה ידיהו לכפר הוא דכמצי צבו ולא פירש על מה (ז) וא"ת צא ללמוד משל יוה"כ שיכפר (ח) עון מילתא מקדש שחור עון כרת: פרכין לא ליוה"כ שכן מרובה כפרתו: **שעיר ושעיר.** שעיר הוה מזי למיכבד בצולתו וכמצי ושעיר וי"ו מוסף על ענין ראשון להקיש ומהו ההיקש איתקוש שעירי הרגלים לשל ר"ח והוא כבר למד בצנין אכ מיוה"כ ודבר הלמד בצנין אכ חחר ומלמד בהיקש. כל המלמד בכל המדות חחר ומלמד חחר מהלמד בהיקש שאין חחר ומלמד חחר בקדשים והכי אמרינן בוצחים בפרק אחיו מקומן (דף מט:)

שמואל ויודע. כגון שרחשו שנתמה
ונכנס למקדש וסופו להודיעו: ואוסה
נפן לנס. בשעיר החטאת אשר דרש
משה והנה שורף כתיב ושל ר"ח
היה. ושלשה שעירים קרבו ציוס
שהוקם המשכן והוא יום שמיני של
מלוואים שעיר של ר"ח דכתיב (שמות ט)
באחד לחדש תקים את משכן אהל
מועד ושעיר דנחשון שסקריב לחנוכת
המוצא ובכל הנשאים אומר (במדבר י)
שעיר עזים אחד לחטאת ובשעיר
שמיני כתיב (ויקרא ט) וכל בני ישראל
תדבר לאמר קחם שעיר עזים אחד
וישחטם אלמו ושל ר"ח נשק כדילפינן
במרות כהנים^א ובשמיטת קדשים צפ'
טבול יום (נחמים קד קא): עון עון מליץ.

דלמי' צי' ונשח' חסין חס' עון הקדש' (שמות כח): מה להלן טומאת בשר. שאין הניץ מרמזה על טומאת הגוף אלן על הדס' אף על החלב' אף על הבשר' של עולה שקרב טומאה (א) ומרמזה ניץ על הקרבן שמכשירו לרצון שאין הבעלים לריכין להביא קרבן אחר אף כהן טומאת בשר יכפר על האוכל בשר קודש טמא והוא טהור: אי מה להלן עולין. מה הניץ אינו מכפר על שום חטא אלן מרמזה על העולין אף זה הניץ על הטעולין כי היכי דעבדי ניץ ונפקא מינה להיכא דנשבר הניץ ולא יכפר על עון האדם ואיחוקש

מכאן: **עון העדה לחיב**. הנחם מכפר על עון הנשים הוח: **מלכי מימנר**
מרי מהדרי. בגזירה שזה ניכפר אתרייהו ניכפר אדידה דקאמרת
עון העדה כתיב על אדם האוכל טומאת צפר ואמאי דעבדי
יין לרעות על העולין אם נסבר הנין: **צין זה לוח**. צין ר"ח
ר"ח: **אופס**. ואותה נתן לכס לשאת את עון העדה: **רב**
נשי אמר רב. ה' יחילא דהעדה וקדשים דריש למיעוטא:
ניכפרו

בצטומומא: **וַיִּכְרֹם** צִיִּן אֶרְדִּיהָ וְאֶרְדִּרָּהּ, וְלִסְוִים וְאֶמְחִיל לָא
 קַקְדָּשִׁים וְעוֹמָמֹת נֶשֶׁר וְעוֹלִין הוּוּ מִרְיִיָּהוּ עוֹן הַקְדָּשִׁים וְעוֹד עוֹן
 מִשְׁכָּן קָרָא אוֹתָהּ. אֲפִירְכָא קִמְיַתָּ לָא מְנִי לִשְׁנוּי הִכִּי לְאוֹמֶה
 אֲמַר אֲמַר אֶרְדָּה בּוֹ. נִרְאֶה לְהַלֵּךְ פְּלִיגִי וְעִ"כ אִלְטִיָּךְ דְּרִשָּׁה
 דְּרַב אֲשֵׁי יְנִי אִיִּתָּהּ לְרִ"ש כְּרִי יְהוּדָה לְלֹא מִשְׁמַע לִיה אִוֹמֶה
 קִשָּׁא דְר' יוֹנָה סְמִיךְ כְּדַפְרִישִׁית לְעִיל:

ואיתקוש

הגמרין ר"ח מיוז"ב ולא פרכין. הכא לא גרסינן שכן מרובה כפרה דר"ח מיוז"ב קולא צעין למילף שלא יכפרו נמי בשאר עבירות ולא שייכא האי פירכא דחומרא אלא גרסינן ולא פרכין ותו לא והיינו פירכא שכן אינו תדיר: **בדאמך** רב

הא גמרינן ר"ח מדר
כפרה מיכתב כתיבא
הוא אבל הכא איכא
לא גמרינן אלא כה
שעיר ושעיר ה"ג
שעירי רגלים לשעירי
ראשי חדשים אינן
בה ידיעה לא בתחל
הרגלים אינן מכפרי
ידיעה לא בתחלה
כי אמר ר' יהודה ע
בתחלה ולא בסוף
סופו ליודע אבל ח
שיש ידיעה בסוף דס
ויוה"כ מכפר או דל
ליודע השתא מיהא
אלא ה' קרינא ביה
בתוך ידעה לא בתו
שסופו ליודע שעיר
מכפרים דברי ר"י ר'
מכפרין אבל לא
אלעזר א"ר אושעיא
קרא ויאותה נתן לכב
והאי קרא בגשזיר דר
עדיפא היקשא דמועדו:

אבר חמא שסופו לידוע במי שיש
בה ידיעה לבסופו דמי. ור"ם
וילפ"ס א"חא הו"ר נסיון לעיל דר"ם
ששמעאל סבר לה כ"מ וינאד הדין
ומכפר אלאן זה ואין זה שסופו
לידוע דלאהי לא מכפר רגלים ור"ם
דכיון שסופו לידוע לא קרינן ביה
חטא שזינו מכיר זו אלא ה' ויש
לומר כיון דהאמת דלר' יהודה חטא
שסופו לידוע ממכפרי רגלים ור"ם
לא מסתבר ליה להש"ס שיחלוק
עליה רבי שמעאל בדבר זה:

אי מה להלן עורין ב' ונפקא מינה היבא הנשבר הציץ ב' וציץ נפקא מינה לטומאה שארעיה בין זה וזה.
וזה. ואם תאמר אמאי לא משני בדמשני בסמוך דלין אחר נושא אותו עון וי"ל דלין לא מקרי שטר לגבי זרע כיון דעולין לא כתב זרע דיליק מניק אבל אעון העדה הכתיב זרע משני שפיר בסמוך דלין אחר נושא אותו עון ומהדר ר' שמאל מפרש מה להלן עולין כלומר דלין מכפר אקרוב עד שיאכל המכפר על עון המקריב שהקריבו בטומאה והשחמ אנו צריכין לנפקותא דנשבר הציץ ומשני עון העדה כתיב פי' עון דלא שייך אלף נזרה ועולין שייך אף בקרבן אי נמי עון העדה ולא עון הכסף: **וינכרך** ר"ה אידריה ואדציץ. פירושו הקרבן שהקריב בטומאה בשעה שקרב זרע דהקריבות שהקריב בטומאה

קודם ר"ח אין סברה שיכפר הדין יכפר למפרע מה שסבר קודם
 עתה משני דעון אחד הוא נושא ולא ב' עונות וי"ל דגבי ז' מצב עון
 ההקדשים משמע שפיר ב' עונות הקדשים משמע קדשים הרבה:
 ואעפ"י העדה קאי ודוקא בטומאת צהר אין אחר נושא עון: ודבר
 אלוהים משום פירכא ללקמן דרגלים אמאי לא נמכפיר אדר"ה אדר"ה
 דלקמן: **הכא** נמי שציר ושציר.

[illegible]

(א) עי' חי' רי"ן מיגש. (ב) ונ"מ
להיכא שנשבר הלץ וכו'